

Recensie: Interview Bewilder

foto © Robin Alysha Clemens

Recensie:

Bewilder is een Nederlandse band die werd opgericht uit de restanten van GEM. Zanger Maurits Westerik zat met een overvloed aan inspiratie en besloot om met enkele ervaren muzikanten een volledig nieuw project op te richten. Dit project kreeg zijn hoogtepunt toen het in augustus 2015 het debuutalbum "Dear Island" uitbracht. Hun concert op Into The Great Wide Open werd in heel Nederland lovend onthaald. Daardoor speelt de groep verschillende shows in grotere clubs door heel Nederland. Maar voorlopig zit daar geen Belgische datum bij.Â

Een gesprek met drummer Bram Hakkens en zanger Maurits Westerik.

De naam Bewilder is een afgeleide van Wildernis. Is jullie muziek door een bepaalde impulsiviteit ontstaan?

Maurits: Niet zo zeer impulsief maar wel spontaan. Toen het idee kwam om Bewilder te beginnen, was dat als een soort van open brief. We wilden gewoon muziek maken. We kenden elkaar al vanuit verschillende muzikale relaties. Maar het voelde wel als een soort van wildernis. Want ik moest denken wat ik zelf wilde doen. Wat we wilden samen maken, waar wilde ik over schrijven en ga zo maar door. We hadden allemaal een goed gevoel en wilden onszelf eigenlijk opnieuw uitvinden. Bewilder was trouwens het eerste nummer dat we voor Dear Island gemaakt hebben, maar het heeft de plaat niet gehaald. Dat was eigenlijk het letterlijke begin.

Wanneer hebben jullie beslist om samen muziek op te nemen?

Bram: Hiervoor zong Maurits bij GEM. De laatste plaat die hij voor die groep maakte, was niet meer met de originele leden van GEM, enkel Jeroen bleef over. Voor die plaat verzamelde hij muzikanten van verschillende andere groepen. Toen zijn we samen op tour gegaan om dat album te promoten en zo hebben we elkaar leren kennen. Toen we begonnen aan een nieuwe plaat hadden we meer het gevoel dat het iets nieuws was.

Maurits: Vlak voor die laatste plaat uitkwam, stopte Jeroen er mee dus ik was het enige overgebleven lid. Ik heb wel nog anderhalf jaar gespeeld in die formatie. Maar de chemie was anders en ik was uitgepraat met GEM. Dus ik wilde wel iets nieuws en daarom heb ik alle tijd genomen om van nul te beginnen. Met een leeg notitieboekje zijn we opnieuw begonnen.

Dan hebben we wat try-outs gedaan en zijn we blijven oefenen. Hierdoor werd onze recepture naar onze eigen hand gezet waardoor we gaandeweg wel wisten wat we met de groep wilden doen. We gingen meer als band aan het werk. Ik was niet meer de bandleider zoals in GEM. Toen kwam het idee van de andere jongens die zeiden dat we een nieuwe band waren. Zo voelde dat bij mij, ik was één van de vijf van de band. Dat maakte het heel speciaal en nieuw. Dat is altijd goed, het geeft veel energie.

Voor mij was het misschien zelfs de redding. In "Hunters Go Hungry" had ik al een beetje verkapt dat ik nog steeds hongerig was en op zoek naar iets nieuws. Maar het was eigenlijk goed om het helemaal opnieuw te doen volgens hoe we het zelf wilden. We zijn jongens met veel ervaring en hebben veel gezien en gedeeld. Maar het is een heel goed gevoel dat we zelf konden beslissen wat we deden in plaats van een management of een label.

Wat is voor u het verschil tussen GEM en Bewilder?

Maurits: GEM was vooral een band die geleefd werd door het moment. Dat ging

eigenlijk allemaal heel toevallig. We speelden nog niet eens een half jaar muziek toen we al in het voorprogramma van The Libertines stonden. Dat was onze eerste show ooit en dat stond meteen in verschillende muziektijdschriften. We kregen meteen een platencontract. Het was telkens een antwoord op wat er gaande was. Dat is heel leuk, ik was toen twintig. Dat was een hele mooie tijd, een mooie reis en de beste reden om niet te studeren. Maar ik moet wel zeggen dat ik het ouder worden ervaren heb als iets heel leuk. Ik ben alle onzekerheid kwijt en het goede blijft er in. Dus eigenlijk is er een heel groot verschil.

Was het een ander proces om de plaat van Bewilder tot stand te brengen?

Maurits: Bij Bewilder was ik meer de frontman en bepaalde ik wat er gebeurde. Dat was erg fijn en ik vond liedjes schrijven heel tof. Maar ik ben heel blij dat we nu op een niveau werken waar we onszelf heel goed bij voelen. Het is persoonlijker. We zijn allemaal heel ambitieus en hebben elk een mening. De hele spanning en zoektocht die je uitwisselt, is iets wat we mooi gemeen hebben. We doen dat heel graag.

Is er een verschil tussen een volledig nieuwe band uit de grond stampen en nu?

Bram: Je wordt volledig anders bekeken. We zijn niet meer éénentwintig en hierdoor zit er meer inhoud in de muziek. Vroeger was dat er niet omdat er gewoon geen inhoud was. Als je éénendertig bent, heb je gewoon meer te vertellen. Er is meer wijsheid en je hebt veel meer meegemaakt. Hierdoor kan je een ander verhaal vertellen. Het één is niet beter dan het ander. Wij zetten onze band heel anders in de markt dan een band van éénentwintig dat zou doen. Die hebben een andere energie en daar gelden andere regels.

Maurits: Je weet vooral wat je niet wilt. Het geeft veel meer ruimte om creatief te zijn. Het is meer overwogen. Je weet vooral wat je niet moet doen.

Wat merken jullie aan de evolutie in het muzieklandschap?

Maurits: Daar zijn we eigenlijk niet zo hard mee bezig. Maar het is wel interessant om te zien dat we heel veel vinyl verkopen. Dat zijn mensen die liefhebber zijn. Dat is een soort extra waardering. Maar ook door Spotify en al die online-dingen bereik je opeens zo'n nieuw publiek waar je totaal geen grip op hebt. Je hoeft dus in principe niet te verkopen terwijl mensen wel naar een concert komen. Het is dus wat ongrijpbaar maar het maakt je wel creatiever.

Bram: Er is veel meer aanbod en mensen kunnen snel veranderen van artiest. Dus er is bijna niemand die nog de tijd neemt om één plaat te beluisteren. Bij ons nemen wel nog veel mensen een plaat mee. Omdat wij wel een soort diversiteit proberen te creëren.

Jullie werden meteen opgepikt toen het album verscheen. Hoe kwam dit?

Maurits: Wij hadden nog maar twee, drie nummers op voorhand uitgebracht. We hadden toen enkele eenvoudige video's en het stond op Spotify. Maar toen gebeurde er eigenlijk nog niets. We konden wel een beetje spelen en kleine aftershow's doen. Zo hebben we kilometers gemaakt en die werkmentaliteit gevoeld. Het bleef toen even uit tot het album in augustus uitkwam. Dat werd heel goed ontvangen.

Op Into The Great Wide Open is dat eigenlijk begonnen. Daar heeft 3voor12 een heel mooi stuk over ons geschreven waarna ze ons meer begonnen te draaien. Toen waren er nog maar vier clubshows geboekt en plots werden dat er vijftien. Het was een soort domino-effect wat natuurlijk ideaal is. We zijn klein begonnen en konden rustig kijken hoe alles in elkaar zat. Wij deden ons best en geloofden er in maar het publiek bepaalde hoe snel het ging.

De plaat is een mix van rustige rocknummers, blues en ook wat snellere muziek. Vanwaar deze grote mix?

Bram: Met onze vorige tour hadden we wel al enkele nummers. Dan besloten we om op het eind iedereen van rechts naar links af te gaan. Plots evolueerden we naar iets helemaal nieuw. Daardoor merkten we al snel dat we heel veel aankunnen als band.

We waren heel flexibel om heel rustige nummers te spelen maar ook om heel groot uit te pakken en wild te doen. Dat is iets wat we allemaal erg leuk vinden.

Apprecieert het publiek deze diversiteit?

Maurits: Het is niet de makkelijkste route en dat merk je aan de recensies. Maar de meesten hebben dat toch goed verwoord. Meestal word je wel teruggeroepen door je label want die hebben drie gelijkaardige singles nodig. Maar dat doen wij niet echt. Wij zien dat eerder als een uitdaging. Het is heel gevarieerd en dan vergelijk je dat met het dagelijkse leven. Daar heb je soms onstuimigheid, rustige periodes en hele energieke periodes. Dat is net zoals naar films kijken. Daar is een moment van spanning, er gebeuren erge dingen en goeie dingen. Dat willen we ook in onze muziek communiceren. We gaan mee op de stroom van het leven, dat is geen rechte lijn.

Voorlopig staat er enkel een tour gepland in Nederland. Ligt hier de hoofdfocus?

Maurits: We hopen om meer in het buitenland te kunnen spelen. De komende tijd zal dat leren. In Duitsland mogen we alvast enkele concerten spelen. Dus als er wat grondvest is gaan we zeker. We verwachten er niet zo heel veel van. We leven erg dicht bij onszelf. Ik vind het belangrijk om te zien dat alles wat in Nederland gebeurt goed is. Daarna zien we wel.

< Niels Bruwier >